

Základy komplexu stále existují a můžeme si je prohlédnout i dnes.

Chrást Měsíce v Pekingu, Čína (1530)

Tento chrám užívali až do roku 1911 panovníci z dynastií Ming a Čching, kteří zde při podzimní rovnodennosti přinášeli zvířecí oběti měsíčnímu bohu. Jindy jej měli v užívání velitelé a nižší šlechtici. Uvnitř chrámu stojí na stupínku Měsíční oltář, na němž se oběti prováděly. Komplex je také vybavený jako malá farma se skladem, kuchyní, místem k omývání zvířat, i zdrojem pitné vody. Dokonce zde nalezneme i šatnu a odpočinkovou místnost, jíž panovníci užívali v období věštek. Chrást byl roku 1955 zpřístupněn veřejnosti a park, který jej obklopuje, přitahuje místní i turisty.

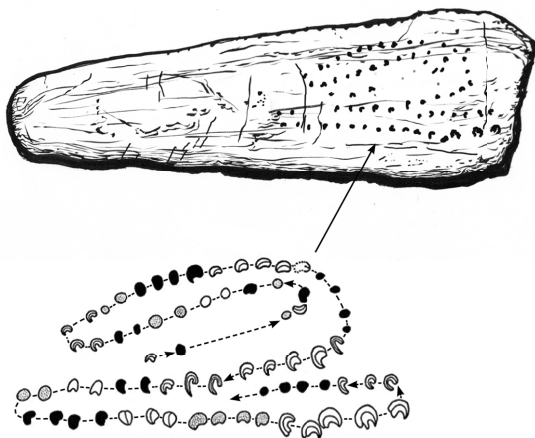
PĚT ARTEFAKTŮ

Chceme-li se dozvědět něco o lidech, kteří žili dávno před námi, můžeme nahlédnout do oné hrstky dochovaných záznamů, které máme k dispozici. V některých případech máme i možnost navštívit místa, kde tito lidé minulosti žili a uctívali své bohy. Ale mou oblíbenou formou archeologie je prohlížení artefaktů z dob dávno minulých. Napovídají nám mnohé o tom, čeho naši předkové dosáhli a jaké dovednosti si osvojili.

Artefakty nám také často nabízí vhled do tak trochu jiného druhu dějin. Z historie se často dozvídáme o těch nejlepších a nejvýznamnějších. Co se míst týče, dochovávají se nám zejména chodby velkolepých paláců. Ale skrze artefakty se často dozvídáme něco o předmětech, které vlastnili běžní lidé jako vy a já.

Aurignacký lunární kalendář, Francie (cca 30 000 př. n. l.)

Náčrt symbolů na kosti z Abri Blanchard

Aurignacká kost byla nalezena v Abri Blanchard ve Francii a vědci se domnívají, že na jejím povrchu jsou vyryty symboly představující měsíční fáze, což dokazuje, že zájem o ně sahá celá tisíciletí do minulosti. Archeolog paleolitu Alexander Marshack byl první, kdo si uvědomil, že rytiny nejspíše představují něco víc než jen pravěké čmáranice. Pokud je jeho teorie správná, představuje aurignacká kost nejstarší lunární kalendář nalezený kdekoliv na světě.

Kost z Ishanga, Uganda / Demokratická republika Kongo (cca 20 000 let př. n. l.)

V roce 1960 byla v Belgickém Kongu (na dnešní hranici Demokratické republiky Kongo a Ugandy) nalezena

paviání lýtková kost. Zajímavá je díky zřetelným vrubům vyřezaným do jejího povrchu. O jejich významu se ještě dnes rozsáhle diskutuje. Někteří odborníci věří, že se jedná o projev znalosti matematiky a že jedna ze sad znamének představuje prvočísla.

Po analýze kosti přišel Alexander Marshack s návrhem, že značky na kosti představují prvních šest měsíců lunárního kalendáře. Pokud se nemýlí, jedná se o příklad podivuhodně starého časoměrného zařízení, které demonstruje, že znalost lunárních cyklů byla u pravěkých lidí celosvětově rozšířená.

Ugaritská hliněná tabulka, Sýrie (cca 1 375 př. n. l.)

Hliněná tabulka, která byla nalezena ve městě Ugarit, dokládá pravděpodobně první zaznamenané zatmění Slunce. Autor starodávného textu, který událost na tabulku zaznamenal, popsal Slunce během zatmění jako „zahanbené“. Domníváme se, že k zatmění došlo 3. května 1375 př. n. l. a trvalo dvě minuty a sedm sekund. Nicméně pokročilejší metody určení stáří tabulky spolu se zmínkou, že byl při zatmění viditelný také Mars, nás vedou spíše k datu 5. března 1223 př. n. l. Tak či onak se jedná o jeden z prvních záznamů o zatmění Slunce.

Mechanismus z Antikythéry (cca 87 př. n. l.)

Roku 1902 byl na vraku římské lodi nedaleko řeckého ostrova Antikythéra nalezen zajímavý artefakt. Poutavý byl zejména svým komplikovaným mechanickým soukolím z 30 bronzových ozubených koleček, která spolu vzájemně interagovala. Nikdo tehdy netušil, o co se jedná. Zařízení mělo rozměry 30 cm × 20 cm × 10 cm a bylo zasaženo v dřevěné kazetě. Původně se zdálo, že jde o jeden